

Liboreiro chora

Seso Portela Villar

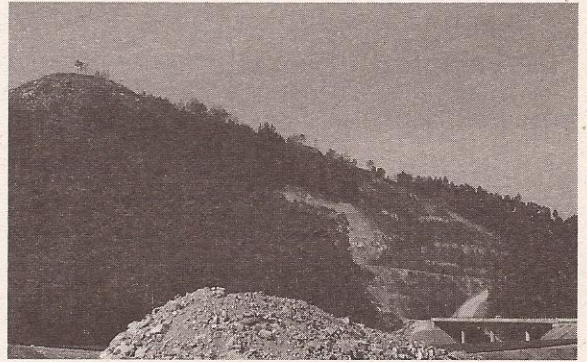
Non podo pasar sin falar outra vez da chanchada rabiosa que lle meteron a Liboreiro estes enxeñeiros co consentimento dos gobernantes da Xunta con tan pouca sensibilidade polo medio ambiente. Despois de ver na televisión como por Europa adiante fan as cousas, e estoume a referir ás vías de comunicacións como as estradas e poderíamos entrar en máis cousas. O que está pasando é de vergoña.

Estes túzaros non aprenden máis, iso que os romanos deixaron mostras dabondo para poder copiar delas. ¡É tanta a rabia ou a corrupción que teñen que non lles importa nada e non lles vale desfacer ou tapar pegadas do pasado! Non só rechean vales e soutos senón que ata derroen montes. E un que vendo o que ve a vista e andando polo lugar o que me estou a referir pode pensar que para iso non facía falla ir a ningunha universidade, porque penso que quen ordenou iso iría á universidade. Si é así algo pasa no universitario ou no seu equipo. A este universitario ou a este equipo xunto cos túzaros que gobernan ¿qué luz os cegaría para poder quedar sen vista e tan cegos? Ou será que o pobo ten cataratas e necesita quirófano e tamén ten síntomas de enfermidade de cegueira. Sendo así e que ao mellor os túzaros están

infectando ao pobo, e entón hai que desinfectalo. Necesitamos airear o país que fuxan os ventos contaminantes e cheirentos, que o que necesitamos son cousas con tecnoloxía moderna, cousas do século XXI, pontes, viaductos, autovías, tren de alta velocidade e non

aterramentos monstruosos, nin chanchadas rabiosas nos montes, nin vías rápidas que son vías da morte e podíamos dicir que son vías á morte rápida, aínda que as adornen con palabras fermosas como corredor do Morrazo. Porque tamén podía ser: morre o Morrazo no corredor.

Pero a esperanza está erguida despois dos fortes temporais e dos trastazos que nos dan os túzaros contra o noso idioma. Despois de tanta obscuridade aparece na lonxanía unha luz pequerrecha que conforme imos cara ela vaise facendo máis grande. Despois do temporal dos anos 60, 70 e 80 que arrasou das aldeas o idioma galego, inda que o galego foi arrasado moitos séculos antes en todas as institucións (incluído a igrexa), nas aldeas foi nos que antes dixeran. Agora a aldea comeza a falar de novo e vexa que está ben, ten todos os condimentos para dar unha boa colleita. Así

como nos anos que dixeran foi a menos agora no comezo do século XXI pode ir a máis.

Pois o terreo levaba anos sin sementar. Pero agora xa empezamos a oír rapaciños e rapaciñas moi pequeniños falar en galego, é certo que inda son moi poucos pero son a esperanza, son a ledicia do noso camiñar pola vida. Aínda hai pegadas no camiño da nosa fala, inda que o camiño case é un carreiro. Pero si veñen pegadas novas, si son de pe pequeno é sinal de que o camiño non se perde. A fe que temos nesas nais e pais e nesas fillos pequenos que veñen correndo con tanta vitalidade é moi significativo. É a nosa esperanza porque como dicía Florentino López Cuevillas o idioma galego non é un capricho dos homes nin das mulleres, senón que é unha cousa de Deus e dos séculos e estas cousas non desaparecen.

A cuestión do galego é coma a semente que está gardada, que o labrego esqueceu, pero que pode xerminar en calquer intre no que se vote á terra. O que pasa é que os nosos gobernantes da Xunta son uns antigalegos e só falan nesta lingua cando saen na televisión.

Pero nós agardamos que o noso idioma poida florecer en calqueira primaveira non moi lonxana. E que desaparezan certos desaires por parte dos castelán falantes que mesmo parecen desaires racistas.

Ledaíñas por Liboreiro:

Liboreiro chora

Liboreiro sangra

Liboreiro clama a Dios

Liboreiro treme asustado

Liboreiro en dous

Liboreiro nunca máis será como foi

O monte de Liboreiro xa non é

o mesmo dende que gobernan os túzaros

E os túzaros riense de nós

Ora pro Nobis

Ora pro Nobis

Ora pro Nobis

Ora pro Nobis

Ora pro Nobis

Ora pro Nobis

Ora pro Nobis

AMÉN